

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
JOSEP MARIA FLORES,
LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP MARTINOY,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ;** Europa-Món, **PILAR ESTEBAN;**
Economia, **JOAN ARMENGOL;** Opinió, **TONI BROSA;**
Societat, **CARLES SABATÉ;** Cultura, Espectacles, **JAUME VIDAL;** Comunicació, **GEMMA BUSQUETS;** Disseny,
MANEL CASTILLA; Fotografia, **ROBERT RAMOS;**
Documentació, **CARME TORNÉS;** Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **JORDI PALMER;**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**UN FUTBOLISTA COMPROMÈS
AMB EL SEU EQUIP I TAMBÉ AMB
LA LLENGUA ASTURIANA**

Jordi Llavina

Periodista

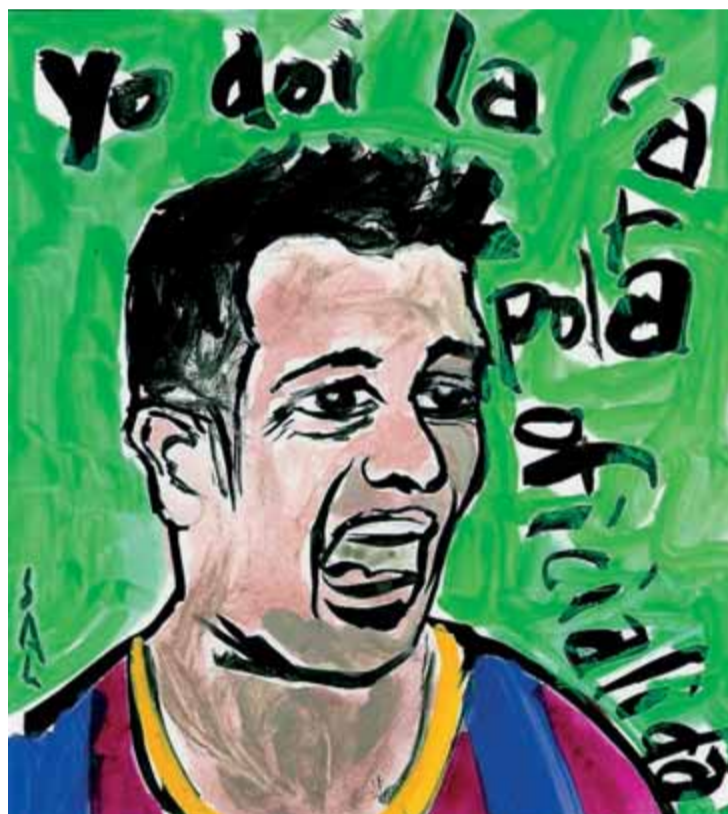
Reivindicació de David Villa

Ara imagineu-vos que treballeu en un lloc on sou la nineta dels ulls de tothom. I que teniu l'opció de passar a treballar a un altre lloc on, probablement, no sereu sinó una peça més del sistema. Una peça important, però no pas una peça única. Fa dos estius, David Villa va voler fitxar pel Barça, però el Real Madrid, ves per on, va immiscir-se en les negociacions i es va intentar endur el davanter, sense èxit. Llavors l'asturià, que tenia clar on volia jugar, es va haver de quedar una temporada més a València. Si no recordo malament, fa dos estius el *guaje* tenia tan coll avall que venia aquí que fins i tot havia emparaulat una casa i havia triat escola per a les seves filles. Va haver de prendre paciència, va veure passar com una exhalació aquell jugador sanguini i amb males maneres que es diu Ibrahimovic, i, al cap i a l'últim, va acabar recalant al nostre club.

A MI VILLA EM RECORDA, sovint, Hans Krankl. L'austríac era un davanter centre ortodox (com Quini, l'altre astur que, amb permís de Luis Enrique, ha gravat el seu nom amb lletres d'or en l'història del club). Krankl jugava molt bé de cara a la por-

teria, però també d'esquena. I resolía amb molt de nas aquesta bella equació en la matemàtica del futbol que és el gol, en una època, final dels setanta, en què a can Barça no s'amanagava el cuir com ara, ni es practicava, com ara, el metafutbol, si se'm permet el rene (el metafutbol seria la reflexió sobre aquest esport feta al mateix temps que es juga; això és, conciliar la pràctica, que al capdavant és el que interessa més: que la pilota entri, amb la teoria, és a dir, la proposta i l'establiment de nous paradigmes en un art esportiu en què podia semblar que ja estava tot inventat). De vegades, Villa també em recorda Stòitxkov, per la seva punta de velocitat i l'olfacte goleador.

EN L'ÚLTIM DERBI, es van proferir crítiques mal intencionades en la jugada del gol cantat que l'asturià, finalment, va fallar. D'acord, un jugador tan prestigiós com ell hauria d'haver acabat enredant la pilota a la xarxa (vaig sentir, en el doble sentit del verb, l'actualització del claresià "*David, marca ya*"). Però deixeu-me fer una observació: tan inequívocament característic del Barça de Guardiola hauria estat l'hipotètic gol com la jugada que l'havia

SALVADOR ANTON

originat. O potser encara més característic n'és la jugada, que ja es va produir. Villa, en aquell moment del partit, llegeix molt bé la passada interior d'Iniesta. I ell, que és un jugador que estima la banda —o que la hi fan estimar—, s'esmuny pel mig, entre un núvol de samarretes

blanc-i-blaves. Quantes combinacions semblants va fer el suec Ibrahimovic en tot un curs vestint de blaugrana?

A MI EM FA L'EFECTE QUE la gran temporada de Villa serà la que ve. Deixava un equip en què havia sigut el centre de totes les

mirades. Fítixa per un altre en què les mirades es reparteixen entre molts jugadors excel·lents. I, entre aquests, n'hi ha un que és, de ben segur, el millor futbolista de tots els temps. Gestionar això no deu ser fàcil. Entendre i assimilar la filosofia del Barça, tampoc. És en aquest sentit que l'esforç de Villa, gols i assistències a banda, em sembla realment meritori. El de Tiuya és un home compromès amb la seva feina i amb el club que li paga. Però encara vull recordar una altra cosa: David Villa és, també, un home que es mulla per moltes altres raons.

ARA FA DOS ANYS, EL DAVANTER barcelonista va firmar el manifest *Yo doi la cara pola oficialidá*, que reclama que l'idioma asturià comenci a tenir, al Principat, els drets que es mereix. En aquest estat, sovint s'oblida que hi ha una llengua, l'asturià, que lluita contra tota mena d'esculls per poder-se expressar amb normalitat a casa seva. Una llengua que, d'ençà dels anys setanta, gràcies al moviment anomenat Surdimientu, ha generat una literatura d'enorme qualitat. David Villa, també en això, és un home compromès. Jo estic convençut que a la final de Wembley marcarà. *Pura, David!*

El molt talent i el poc mercat

Jordi Mercader

Periodista

Tenim més talent que mercat. És una frase molt apropiada per estrenar el Cercle de Cultura, una criatura de la societat civil molt esperada que finalment ha vist la llum. És una afir-

mació del conseller Ferran Mascarell, que va oficialitzar el bateig d'aquesta entitat amb un discurs contra la desmoralització creada per un present massa complicat.

La idea d'una Catalunya talentosa com a conseqüència d'una reacció d'autodefensa d'un país allunyat durant segles de la política comença a ser una mena de veritat oficial que ens podria portar al carreró del cofo-

isme, si no som vigilants. En la reflexió de Mascarell no hi ha autocomplaença, justament pel fet d'associar aquesta opinió a una descripció de la dura realitat, la falta d'un mercat per donar sortida al talent. El mercat és el gran antídote del cofoisme i del discurs del conseller se'n deriva que creu en el mercat.

Molt talent i poc mercat, així viu o sobreviu, doncs, la cultura catala-

na. Les limitacions evidents del nostre mercat ens porten inevitablement a la qüestió de la llengua, no tant a la política lingüística, sinó a la llengua amb majúscules, o millor dit a les llengües de la cultura creada a Catalunya. El mercat cultural interior és certament minúscul per poder mantenir una indústria creativa, rendible i competitiva. I el mercat exterior, sigui internacional o

espanyol, ens enfronta al dimoni de la renúncia a la llengua castellana i el seu llegat que constantment remuga en molts racons del país. En aquest sentit, el conseller va plantejar un interrogant encoratjador: si canvia el paradigma demogràfic i tecnològic del país, com canvia la seva cultura?

"Allò que és, si no es conjuga amb allò que va ser, no permet cap previ-

sió d'allò que serà", digué Antonio Tabucchi en una conferència al CCCB, que va començar citant el títol d'un llibre de Carlo Levi: *El futur té un cor antic*. Mascarell no vol quedar atrapat en la presó de la trista realitat econòmica i planeja un acord nacional i un pla estratègic per construir un futur d'horitzó universal per a la cultura catalana. Però, quin és el nostre cor antic? És el de la Catalunya Gran del Consolat del Mar o el de la Renaixença? És el del país que acollia Vargas Llosa o el que atorga al nivell C de català el paper de salconduit?